

Az igazi alázat

Az evangéliumokban talán egyetlen csoport sincs még, akiket Jézus kárpálna és pellengérré állítana, mint a farizeusok és az írástudók. Akár hozzájuk szól, akár róluk beszél, gyakran indulatosan fogalmaz, szavait heves érzelmek kísérik. Ennek ellenére hallgatóit arra figyelmezteti, hogy amikor a hit igazságait hirdetik, a Biblia tanítását adják tovább, az erkölcsi kérdésekben utat mutatnak, akkor ezt el lehet és kell is fogadniuk a hallgatóiknak, és ahhoz is kell tartaniuk magukat.

Mire figyelmeztethet ez bennünket? Talán arra, hogy mindig azt kellene néznünk, hogy mit mond a hozzánk szóló, és nem azt, hogy ki mondja. Hajlamosak vagyunk arra, hogy az egyházi vagy világi előljárók szavait, utasításait eleve nehezen fogadjuk el. Tisztükből fakadóan kritikusabbak vagyunk velük szemben, az engedelmisségre nehezen hajlunk. S ha életünkben, magatartásukban erkölcsileg kivetnivalókat is találunk, könnyen semmibe vesszük szavaikat. Ugyanez igaz lehet akkor is, ha a figyelmeztetés, kemény tanítás vagy dorgálás rosszakarónktól, netán támadás formájában ér bennünket. A megbántottság, a sértettség érzése gyakran vezet hárdításhoz, az igazság el nem fogadásához, a feltörő indulat elvakíthat. Pedig a Lélek ott fú, ahol akar, talán éppen azon keresztül kapjuk a legértékesebb indítást, akitől a legkevésbé váránk.

Jézus szavai ugyanakkor arra is biztatnak bennünket, hogy amikor életünk le is marad azoktól az eszményektől, amelyeket hiszünk és követendőnek tartunk, akkor sem hallgathatunk róluk. Az alázat nem azt jelenti, hogy hallgatók, hanem azt, hogy elismerve, bevallva gyengeségeimet, botlásaimat, igyekszem tanúságot tenni arról, amit követendőnek tartok.

A farizeusokban az a legtaszítóbb, hogy tetteikkel elsősorban az emberek előtt szerettek volna feltűnni, kitűnni. Jézus azt az elsőbbségre törekvést ítéli el, ahol az ember csak önmagára gondol, önmagát állítja előtérbe. Kemény figyelmeztetés az, hogy se mesternek, se tanítónak, se atyának ne szólíttassuk magunkat, hanem ha teljesítményünkkel, értékeinkkel ki is érdemeljük az elismerést, mindig testvérként, szolgáló szeretettel viseltessünk mindenki iránt, annak tudatában, hogy egy Tanítónk és egy Atyánk van. Ugyanakkor nem az emberektől kapott elismerés a fontos, hiszen mennyei Atyánk számon tartja minden tettünket, s az ő értékelése az, ami igazán számít.

Vannak olyanok is, akik hamis alázatoskodással akarják mások értékelését kicsikarni, pedig a megjátszott alázatnál nincs ellenszenvesebb. Max Lucadó mondja egy helyen: „Az igazi alázat nem az, hogy rossz véleménnyel vagyunk magunkról, hanem az, hogy pontosan látjuk magunkat!” Tudjuk, hogy a magunk erejéből mennyire nehéz előre jutnunk, és mindent igazából Istennek köszönhetünk.

Az igazi elsőbbség vagy nagyság nem a másik elé kerülés, hanem a másokért élés. Az alázat tevékeny magatartás, mely beteljesedését a szeretetben találja meg. Nem gyengeséget takar, hanem szolgálatra készítet. Valahogy úgy, ahogyan az utolsó vacsorán, a lábmosással Jézus ezt jelképesen megmutatta.

A nagybőjti idő alkalmas lehet arra, hogy mérlegre tegyük önmagunkat: mennyire tudunk a „szelíd és alázatos szívű” Jézushoz hasonlóvá válni.

Csíky Lajcsi, Budapest